

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY

Kőszikla

Arcodon utak tépik szét
szép okker mezőid.
A hit csontjai ropognak.
De itt,
a lét jó verítéke
a lélek sáros mélyét is kimossa,
s e számtalan rengésben ingadozó ház
mégis megáll.
Miért is költöznénk el innen
bárhová.

Út

Gondosan kikerüljük
a hangyacsapásokat,
szarvasbogarakat,
az ehető gombákat.
Közben nyomulnak az igék
gondolatainkban. Sarkunkban
macskatalpon oson
a néma szorongás; az éjszaka
sokat megenged magának.
Kitaposott gyalogút,
keskeny ösvény – előttünk
nehéz fát cipeltek itt -,
átszab hozzá a szél.

